

Докторъ Ежко. —
Кашляшъ ли?

Заю. — Не.

Докторъ Ежко. —
Хремавъ ли си?

Заю. — Малко нѣщо.

Докторъ Ежко. —
Плашишъ ли се?

Заю. — Страхъ какво
е азъ не зная.

Докторъ Ежко. —
Тогазъ лесно ще оздравяшъ.
Ела тука! (Завежда го при
единъ велосипедъ. Показва
му предното колело) — Туй
какво е?

Заю. — Колело съ
надута гума.

Докторъ Ежко. —
Сега мирно! Нито дума! Отъ

тукъ цѣрътъ ще излѣзе!

(Изтирва се и мушва съ бодлитѣ
си гумата на колелото. Тя силно из-
пуктява).

Заю. — Оле, тоя грѣмъ какъвъ е?

(Втурва се презъ глава)

Докторъ Ежко. — Тичай, Заю! Бѣгай,
Байо! Тѣй душичка се спасява! На юнаци като
тебе болестъта така минава!

Ранъ-Босилекъ

БАБА МАРТА И ДЕЦАТА

Деца та

Бабо Марто, бабо Марто,
добре дошла, мила,
добре дошла и кажи ни,
що си научила?

Що ни носишъ ти следъ тая
тѣй дълга раздѣла?
Изпреде ли, изтъка ли
ланската кжделя?

Баба Марта

Добъръ день ви, добъръ день ви,
о, дечица мили!
Подарѣци вий чакайте
отъ синъ ми Априлий

Той пристига като момѣкъ,
който ще се жени;
той ви носи цвѣтя, пѣсни
и гори зелени.

Деца та

Нима, бабо Марто, ти
за насъ се не сѣти?

Баба Марта

Ехъ, почакайте, дечица,
и недейте бърза —
и за васъ ще баба Марта
бохчата развърза...

Ето редомъ застанете,
дайте си ржници,
на всѣкое ще завържа
тънки мартеници.

На всѣко момиче
по едно кокиче,
на всѣко момченце
свирчица върбова,
гласовита нова.

Елинъ Пелинъ

ХИТЪРЪ ПЕТЪРЪ И ГОСПОДАРЪТЪ

Хитъръ Петъръ слугувалъ у единъ богатъ
човѣкъ, който не му доплатилъ.

Отишелъ единъ день Хитъръ Петъръ у бо-
гатия човѣкъ да си дири земането. Почукалъ на
вратата. Господарѣтъ си подалъ главата отъ про-
зореца, съгледалъ Хитъръ Петра и се скрилъ. И
Хитъръ Петъръ го съгледалъ.

Излѣзълъ слугата и попиталъ:

— Кого търсишъ, бай Петре?

— Господаря ти.

— Той излѣзе още тая сутринъ.

— А, така ли? Да му кажешъ, като излиза
другъ пжтъ, да не си забравя главата на про-
зореца.

МАГАРЕТО НА ЧИЧО ПЕЛО

Басня по Лафонтена

Живѣеше си кротко чичо Пело, въ едно пла-
нинско и голѣмо село. Той бѣше сладкодуменъ и
добрякъ, накуцваше съ единия си кракъ, но тол-
кова не бѣше въ туй бедата: на Пело нѣщо ку-
цаше въ главата!

Веднажъ и той, ей тѣй, по навикъ старъ, за-
пжти се да иде на пазаръ. Въ торбичката съсъ
хлѣбъ и прѣсенъ лукъ, съ тояжката въ ржка —
куцукъ, куцукъ, най-сетне Пело стигна на пазаря,
на едро почна да се разговаря, съсъ този, съ
онзи, съ разни продавачи, съ приятели, съ тър-
говци, съ купувачи.

Гледа коли, гледа волове, прегледа нѣколко
подкови, но поразмисли по-добре и при едно ма-
гаре спрѣ.

— Продавашъ ли магарето, човѣче?

— Продавамъ го! — търговецѣтъ му рече.

Тогава между двамата, безъ мжка, по бъл-
гарски започна пазарлъка:

— Магарето добро е, — давамъ триста!

— За тѣзъ пари — таквазъ порода чиста?

— Добавямъ още петдесетъ, човѣче!

— И още петдесетъ — да свършимъ вече!

Уловиха се двама за ржцетѣ, завикаха, събра-
ха се мжжетѣ. Отвсѣкжде шушукаха съсъ
смѣхъ, събираха се на тълпи по тѣхъ, но двамата
все още съ потъ и мжка, по български въртѣха
пазарлъка! Най-сетне, нѣщо важно двама рѣкоха,
и пазарлъка изведнажъ отсѣкоха. Ала единъ обади
се тогава, като видя че работата става. (Той бѣ
човѣкъ добъръ, отъ друго село).

— Че що ти е магаренцето, Пело?

— Ехъ, братко, що ме питашъ — остави я,
дотегна ми и менъ отъ самотия, та за раздумка
и за почерпушка, това магаре ще ми бжде друж-
ка! Ще ми преде, или ще сучи прежда, ще шѣта
и дома ще ми подрежда, ще ми вари понѣкога
чорбица, ще ходи лѣте съ менъ на воденица!

И тѣй съ ослето трѣгна чичо Пело, полека,
лека, стигнаха въвъ село. Задружно тамъ двамина